

Gavallérok?

Kálmán bá' után szabadon

Csütörtökön este éppen túlórám végén jártam, amikor felhívott Bajmóczy Kitty, akivel az előző munkahelyemen egy irodában ültünk, és elég jól megvoltunk, bár a munkaidőn túl nemigen kerestük egymás társaságát. Vagyis három éve találkoztunk utoljára. Azt kérdezte, van-e programom szombatra, mármint az éppen soron következőre, mert ha nincs, szívesen ajánl egyet, pontosabban felkér, legyen az esküvői tanúja, vidéki lakodalom, a legújabb szokások szerint egy romantikus kastélyban. Mielőtt szóhoz jutottam volna, közölte azt is, azért gondolt éppen rám, mert én vagyok a legrugalmasabb ember, akit valaha ismert, ez a kiváló tulajdonságom pedig páratlan kollegialitással egészül ki, ebből kifolyólag bizonyára nem utasítom vissza a felkérést, amivel nagyon megkönnyítem a dolgát. Semmi jövő idő, feltételes mód, behúzelgő hang. Ezek után persze egyrészt meg kellett felelnem a felsorolt nagyszerű tulajdonságoknak, melyekkel most szembesültem először, másrészt szombatra valóban nem volt programom, harmadrészt szorult belém némi kalandvágy is, így hát igent mondtam. Kitty kitűnően tudja kordában tartani érzelmeit, éppen ezért most sem volt a kelleténél hálásabb. Azonnal el is köszönt, mindenféle részletkérdés tisztázása nélkül. Nem volt hiányérzetem, hiszen holtfáradt voltam. Csak másnap reggel kezdtem gondolkodni rajta, és teljesen valószínűtlennek tűnt az egész meghívás, mintha csupán a kimerültség űzött volna velem furcsa tréfát álmomban. Aztán kaptam Kittytől egy sms-t, hogy szombaton tízkor felvesz a lakásom előtt, csak jelezzem, hol lakom. Egész délután próbáltam hívni, hogy megtudjak néhány szervezési infót, de nem volt elérhető. Kénytelen voltam sms-ben elküldeni a címem.

Mindenesetre szombaton húsz perces késéssel és éles fékcsikorgással valóban megállt a társasházunk előtt. Kitérte az ajtót, és kivigyorgott a kocsiból; a fogsoráról könnyen azonosíthattam, hiszen menyasszonyi sminkje jóvoltából aligha ismertem volna meg, ráadásul amikor utoljára láttam, hollófekete haja egészen rövid volt, most pedig mézszínű tincseit ravasz kontyba tűzte valami mesterfodrász. Ruhám fellógattam a hátsó ülés kapaszkodójára, bepattantam a kocsiba, aztán húztunk is.

Hamarosan megálltunk egy szolárium előtt, no nem azért, hogy Kitty még utolsót állítson a bőrszínén, hanem mert át kellett vennie valamit egy barátnőjétől. Bő negyedóra is eltelt, mire bosszús arccal kirontott. Nyomában tipegett a kissé hervatag barátnő. Mindketten beszálltak, a mamí sopánkodott és sápítozott, hogy teljesen kiment a fejéből, és ne haragudjon rá Kitty, tudja, milyen kellemetlen a dolog. Kitty, az önuralom királynője pedig addig csitítgatta, nyugtatgatta, amíg egy zöldövezeti villa előtt, mely csaknem olyan omlatag volt, mint a tulajdonosa, meg nem álltunk. Mindketten eltűntek a rozsdás kovácsoltvas kapu mögött, majd nemsokára jött Kitty futólépésben, valószínűleg azért, hogy a nyanyát minél gyorsabban lerázhassa. Egy kék dobozkát ejtett az ölembe, hogy tegyem biztonságos helyre.

Ezek után irány a reptér. Szerencsére sikerült egész gyorsan és a megfelelő bejáráshoz viszonylag közel parkolni. Kitty szölt, hogy menjek én is, ne dekkoljak a kocsiban egyedül. Alig bírtam lépést tartani vele. Neki persze könnyű volt edzőcipőben, laza nadrágban cikázni a kocsik között. Az emberek pedig rendre forogtak utána, sehogy sem állt össze a fejükben az extravagáns alkalmi frizura meg a sportos szerelés. Az információs pulnál eligazították, intett, hogy várjam meg. Néhány perc múlva már jött is, három apró csomagocskát lóbált a kezében, a nagy rohanásban sikerült megtudnom: a menyasszonyi ruháit. Előző este érkeztek Hongkongból, netes rendelésre. Igazi last minute-beszerzés volt, és azért mindjárt három darab, hogy az egyik biztosan passzoljon az aktuális hangulatához, amit előre nehéz kiszámítani. Nekem gyanús volt a csomagok mérete, amit szóvá is tettem, szöget ütve Kitty fejébe. Ekkora nagyságú dobozban egy egész aratoalett? Bontsuk már ki, nehogy valami félreértés legyen, aztán ott állunk majd a tett színhelyén, alkalomhoz illő ruha nélkül. Kitty feltépte a védőfóliát, a csomagból pedig palackba zárt szellem módjára kipattant a csipkés-habos-uszályos ruha; fölöttünk lebegett, körülfolyt, ketten alig bírtuk elkapni, nehogy végigsöpörje a parkoló porát. Vákuumos, állapította meg Kitty tárgyilagosan, túl nagy meglepetést nem tanúsítva. Hosszú percekig tartott, amíg begyömösöltük a ruhakölteményt a hátsó ülésre. A másik két csomag ellenőrzését jobbnak láttuk későbbre halasztani.

Már rákanyarodtuk az autópályára, amikor Kitty bosszúsan megbokszolta a kormányt: basszus, a cipőt meg elfelejtettem! Elég sokat kellett menni a legközelebbi letérőig; a távot a sebesség növelésével igyekezett rövidíteni. Ráadásul a belvárosba mentünk vissza, a kedvenc cipőszalonjába. Zárás előtt tíz perccel érkeztünk. Kitty végigszáguldott a polcok között, leemelt vagy öt pár cipőt, villámgyorsan felpróbálta valamennyit, ellenőrző lépések a tükör előtt, majd kettőt betett a kosarába, a többit taláломra vissza a polcra, még véletlenül sem az eredeti helyükre. Milyen méretet hordasz, kérdezte. Végigpásztázta a harmínchetes alkalmikat, majd egyet bepottyantott a másik kettő mellé. A pénztárban nem méltatlankodtak az utolsó percek miatt; ekkora összegnél még szép...

Ezután egy – számomra – lidérces száguldás következett, hiszen késésben voltunk. Kitty megismételte a reptéri cikázást, de most kocsival; dühös dudálásra bájosan integetett, csókot dobott, vagy válaszul kellemes harangjátékot szólaltatott meg. Egy sebességkorlátozásnál bemérték, de miután lestoppolták, percek alatt kivágta magát búbajos mosolyával, az esküvőre hivatkozva és a hivatkozást csipkés uszályal hitelesítve meglágyította a zsaruk kökemény szívét, még a bírságot is jelképesre faragták. Vezetés közben szinte állandóan telefonált, de nemcsak az esküvőt szervezte, hanem munkaügyeit is intézte. Kiderült, hogy az egyik legolvasottabb női magazin főszerkesztője, ezt a pozíciót rekord idő alatt – belépése után négy hónappal – szerezte meg, egyrészt annak köszönhetően, hogy készített pár kitűnő interjút, amit nagyon jól fogadtak az olvasók, másrészt átrendezte a szerkesztőséget, hiszen van egy belsőépítész szakvizsgája, plusz feng shui, amiért a kollégái nem győzték dicsérni, így a laptulaj gyors elhatározással nyugdíjba küldte az elődjét.

A telefonálások kurta szüneteiben távirati stílusban más infókat is szereztem. A vőlegényről annyit, hogy Csapiczky Andynek hívják, idestova öt éve ismerik egymást, a fiú számítógépes szakember, hogy pontosan mit csinál, azt sose lehet tudni,

de könnyedén beférkőzik adatbankokba és infós rendszerekbe a minisztériumi hivataloktól a kórházakon át a pénzügyekig, mert alapvetően kíváncsi természetű ember. Állandóan változtatja a munkahelyét cégileg és földrajzilag is, többet van külföldön, mint itthon, ami azért jó, mert kevesebb az alkalom a veszekedésre. Házasságra sokáig nem gondoltak, de jó két hete váratlanul megkérte a kezét, mert eszébe jutott egy fogadalma, amit az anyjának tett, miszerint harminchárom éves koráig megnősül. Ezt az életkort pedig a hónap végén tölti be, tehát gyorsan kellett cselekedni. Igazából Kittynek is kapóra jött a dolog, mert ahányszor hazatelefonált vagy -látogatott, folyton azt kérdezték a szülei és a türelmetlen rokonság, nem talált-e még megfelelő vőlegényt, meg mikor jelenti már be, hogy férjhez megy, hiszen csakhamar eljár felette az idő. Az az idő, ami egyébként vidéken általában állni látszik, ám úgy tűnik, bizonyos témák mentén mégis halad. Vagyis eljár. A várva várt hír hallatán a kezdeti öröm gyorsan elillant, helyébe tolult az aggályoskodás, hogy nem túl hirtelen történik-e minden, alaposan megfontolták-e a döntést, valóban Andy-e az igazi, és főleg hogyan lehet két hét alatt megszervezni a hétországgraszoló lakodalmat, hiszen egy Bajmóczy-lány menyegzőjét másképp el se tudták volna képzelni. Kitty azonban gyorsan megnyugtatta a felborzolt kedélyeket; rendezvényszervezési tapasztalata is volt bőven, tehát mindent magára vállalt, a helyszín lefoglalásától a menü összeállításán, a meghívókártyák szétküldésén át a vőfély biztosításáig. A násznépnek – beleértve a vőlegényt is – annyi dolga volt csupán, hogy a kitűzött időpontban és az adott helyszínen megjelenjen. Andy kénytelen volt azért három órát mégiscsak áldozni az előkészületekre, ami a jegygyűrű és az ünnepi öltözék beszerzésére volt mindössze elég. A legtöbb gondot a ruha jelentette. Kitty elvonszolta egy exkluzív esküvői szalonba, ahol a bőséges választék ellenére sem találtak Andy kedvére valót, pontosabban minden nevetségesen lógott rajta. Kitty szerint egyrészt azért, mert annyi időt tölt a számítógép előtt, hogy már teljesen elszokott a normális testtartástól, másrészt heves ellenérzést táplál az öltönyök, szmokingok, frakkok iránt, mert szerinte korlátozzák a szabadságában. Kittynek végül elfogyott a türelme. Találomra becsomagoltatott egyet a legalább húsz felpróbált öltöny közül, Andy kezébe nyomta, s miután finoman odasziszegte neki, hogy reméli, nem felejt el átöltözni az esküvő napján, kiviharzott a szalonból, az eladók általános derülésére.

Kitty útközben legalább háromszor beszélt a főnökével is, egy új rovat indításáról meg valami tükörről, sőt egy akadémikusolvasói levélről is szó esett. Kitty semmitől nem jött zavarba, sem a megoldandó feladatoktól, sem a szorító határidőktől, de a bókoktól, a félreérthetetlen célzásoktól sem, és attól sem, hogy mindennek fültanúja voltam, mivel ki volt hangosítva a telefonja. A házasságkötés hírért egyébként alighanem csak a laptulaj fogadta fanyalogva, hiszen úgy tapasztalta, a szinglik sokkal jobban bírják a terhelést, mint a családosok. Félig-meddig tréfásan ki is kötötte, hogy Kitty legalább öt évig nem szülhet gyereket, mert addig feltétlenül szükség van a teljes bedobásra. Kitty persze jót derült ezen, és azt mondta, minimum hármasikkal kezd, mert mesterséges megtermékenyítés van kilátásban, ha a munkahelyek ennyire igénybe veszik őt is, élete leendő párját is. A főnök sajnálattal közölte még, hogy egy váratlan esemény miatt mégsem tud leutazni az esküvőre.

Volt egy angol nyelvű interjú-egyeztetés is egy számomra ismeretlen, ám Kitty szerint rendkívül népszerű szappanopera-színésszel, pontosabban a menedzserével. A színész haknikörúton lesz nálunk, igaz, csak tavasszal. Kitty szó szerint az uja

köré csavarta a pasit még telefonon keresztül is, hiszen nagyon kellemes a hangja, és egész árnyaltan szellemeskedett is. Nem csoda, hiszen egy évet töltött Londonban, ahol egy szórakoztatóregény-író gyerekeire vigyázott, akik szintén nagyon szórakoztatóak voltak. Csak aztán Amerikába költöztek, s oda Kittyt nem vitték magukkal, pedig szerintem egy szóra ment volna.

A változatos telefonok kicsit oldották a száguldás okozta görcsöt a gyomromban. De jött egy kellemetlenebb hívás is: Andy elég zaklatottan közölte, hogy egy leágazásnál hátulról beléje szaladt egy kocsi, neki szerencsére nem lett semmi baja, a kocsin kisebb horpadás, amitől még működőképes, bár kevésbé esztétikus, a másik autó eleje viszont teljesen összetört, éppen a rendőröket várják. Kitty előrángatott egy térképet, pillanatok alatt betájolta, melyik a legrövidebb út a baleset színhelyére, aztán gyors irányváltással és örült sebességgel csakhamar meg is érkeztünk, még a zsarukat is megelőztük. Egy elegáns magas srác és egy farmeres-pólós pasi beszélgetett egy kezét tördelő kövér emberrel, aki mellett egy kendős néni pityergett. Kitty nagy megrökönyödésemre szájon csókolta a farmeres-pólóst, majd bemutatta mint vőlegényét, holott én a másikat néztem Andynek. Az elegáns magasról az derült ki, hogy Andy barátja, a vezetéknevét sajnos nem jegyeztem meg, valamilyen Kristóf, ezenkívül ő a másik násznap. Gyors stratégiai egyeztetés után Kristóf maradt, Andy beült hozzánk az anyósülésre, én beprésemelődtem hátra, az uszály mellé, kanyarban alá, aztán húztunk is. Öltönyöd? – kérdezte úgy ötven kilométerrel később Kitty, rosszat sejtve. Andy már emelte is a telefont, hogy Kristóf próbálja a legrövidebbre fogni az adminisztrálást, mert a vőlegényi szerelésnek időben meg kell érkeznie.

Közben befutottunk Kitty szüleihez. Házuk kissé divatjamúlt, de jókora energiárafodítással és mindenféle praktikával igyekeznek fenntartani a korszerű ház látszatát, amitől persze bizarrul eklektikus az egész. Kitty mamája a padlizsánszín koktélluha és a túsarkak dacára szinte röpült a kapu felé, de amikor közelebb ért, gyorsan lehervadt a mosoly az arcáról. Szemüveg nélkül ugyanis akkor azonosította a jegyesek öltözékét, és rögtön hisztizni kezdett. Kitty egy darabig türelmesen magyarázta, hogy a hosszú úton a ruha teljesen összegyűrődött volna, uszályban amúgy is nehéz soförködni, meg aztán tankolni is kellett. A mamát semmilyen érv nem győzte meg. Kitty nem sokat törődött vele, megpuszilta az ugyancsak elénk siető apukáját, könnyedén megigazította félrecsúszott nyakkendőjét, megitatott mindannyiunkkal egy tonikot, aztán indulást vezényelt. És a vőfély? – jutott a mama eszébe egy újabb hisztüinspiráció, hogy hát mi lesz a lánybúcsúztatóval, meg miért kell minden régi jó szokást csak úgy a sutba hajítani, különben is el fogunk késni, a násznép nem fog odatalálni, egy lakodalmat nem lehet telefonon meg interneten szervezni ésatöbbi, ésatöbbi. Apuka hamar megelégtelt a cirkuszt, szelíden betuszkolta anyukát a kocsijukba, aztán végre indulhattunk, bár csak a falu végéig mentünk, ahol újra ki kellett szállni. A legszélső házban találtunk egy sopánkodó nagymamát és egy felbőszült nagypapát. Minden erőfeszítés ellenére sem indult ugyanis a lagzihoz méltón kiglancolt Ford Landau. Kitty papájától megtudtam, hogy a '76-os járgány mindig is féltve őrzött, sőt becézgetett vasárnapi autó volt, évente háromszor ha kihozta a nagypapa a garázsból, télen soha. Templomba vitte rajta nagymamát, de csak nagy ünnepeken. Kitty anyukája igazából még le sem csillapodott, azonos intenzitással folytathatta a toporzékolást. Ez a hobbi, súgta Kitty, aztán néhány percre szó szerint eltűnt a Landauban, még egy hajtincs sem látszott belőle. Majd

miután diadalmasan előmászott, helyet mutatott nagypapájának a kormány mögött. Az öregúr kénytelen-kelletlen beült, startolt, a Landau nagyot ugrott, mint egy megvadult ló. Szerencsére a kerítés távolabb volt, mert egy újabb baleset már igazán felborította volna a programot. A biztonsági kapcsoló volt az ok – ragyogott Kitty a sikerélménytől. Nagypuska megmutatta nekem kislány koromban, azzal, hogy senkinek el ne áruljam, mert akkor biztosan nem fogják elrabolni ezt a gyönyörű kocsit. Az utóbbi időben valahogy feledékeny lett – bólogatott a nagymama, miközben gondosan ellenőrizte az összes zárat a házon, demonstrálva, hogy neki még tökéletesen működik az emlékezete. Nagypó pedig kikurjantott a kocsiablakon, hogy ideje menni. Kitty az órájára nézett, és egy halványpiros folt kúszott fel a nyakán.

Ment vagy száznegyvennel, de időnként levette a gázpedálról a lábát; belátta, hogy a felmenőket nem lehet tovább hergelni, meg attól is tartott, hogy eltévednek. Az utolsó tíz kilométer elég útvesztős volt.

A viszonylag frissen és izléseken felújított kastélyt a várakozásnak megfelelően park vette körül, de érkezéskor még nem láttuk, mekkora. Csak miután áthajtottunk a kocsibejárón, akkor tárult elénk az októberi színekben pompázó faóriások, különleges formájúra nyírt bokrok, tarka virágágyak látványa. Hosszas gyönyörködésre persze nem volt idő, hiszen a vendégek érkezéséig jó negyven perc maradt csupán. Különben is rögtön ott termett egy szmokingos úriember, aki irányította a parkolást, aztán Kittyt felkísérte a lakosztályába. Andyvel ketten vittük utána a szanaszét libegő uszályos ruhát, mint valami megkésett és csapzott koszorúslányok. Kitty már a fürdőben volt, mire felértünk, a vidáman csobogó víz alól kiabált, hogy bontsuk ki a másik két ruhát is, amiket természetesen a kocsiban felejtettünk. Andy ajánlkozott, hogy majd ő felhozza, de valahogy sokára jött. Persze nekem eszembe juthatott volna felvilágosítani a csomagok méretéről. Hát én felhoztam mindent, amit találtam, de ezek között egy fia menyasszonyi ruha sincs – szabadkozott, mikor végre felért. Kitty ezúttal elnézően vihorászott, aztán az egyik csomagocskát a kezembe nyomta, a másikat ő pattintotta fel, Andy pedig kisiúsan ámult-bámult a bűvészmutatványon, amikor Kitty-méretre nőttek az apró packe-ek. Mindjárt három? Nem túlzás ez? – tündődött félhangosan és elfogódottan a vőlegény. Kitty sorra felvette mind a hármat. Az egyiknek a dekoltázsát tartotta kicsinek, a másik derékban kissé lötyögött rajta, valószínűleg tévedésből a nagyobb méretet jelölte be, úgyhogy – véleményünket ki sem kérve – maradt az uszályosnál. Andy érdeklődve méregette, miközben rendszeresen telefonált különböző nyelveken, de egy kukkot sem értettünk az egészből, mert persze számítógépes szaknyelven társalgott. Kitty végül ráripakodott, hogy elég a munkaügyekből, ideje öltözni, biztosan meg fog küzdeni a számára szokatlan öltözéssel. Szerencsére Kristóf is megérkezett a nyomott kocsival, amit gyorsan elrejtett egy bokor mögött. Persze Kittynek is meg kellett birkóznia a maga uszályos ruhájával, mert egy csomó rafinált kapocs meg gombolás volt rajta. Elővette a cipősdobozokat is, az egyiket nekem adta, mert szerinte az enyém még tavalyi dizájn, a ruhámhoz sem passzol igazából, ráadásul egy násznagy nem engedheti meg a szinte lapos sarkat. Miután kinyitottam a dobozt, rögtön hevesen tiltakoztam, hogy húszcentis sarkakon szédülni fogok, téniszony meg egyebek, de hajthatatlan volt. Föl-alá járkálva próbáltam edzeni a lakosztályban, egyensúlyoztam, mint egy kötéláncos. Kitty végül elérkezettnek látta az időt, pontosabban megfelelő mértékűnek találta a késést, amit egy menyasszony igazán

megengedhet magának, sőt el is várnak tőle, amikor egy utolsó ellenőrző pillantást vetve a tükörbe, rádöbrent, hogy se fülbevaló, se nyakék, se karperec nincs rajta. Az ékszerek az omlatag barátnő kék dobozkájából kerültek elő, nagyon különlegesek voltak, bizonyára igen értékesek is, de erről már nem volt időnk beszélgetni.

A násznép a földszinti zöld szalonban gyülekezett, ami a teraszra nyílt. A legtöbben feszengtek, nem tudták, fogyaszthatnak-e az asztalokon található italokból, pogácsából, meg hát a kastély egyfajta múzeumi fűlinget árasztott, ami állandó dilemmát okozott: szabad-e leülni a vörös kárpittal borított kanapékra, a magas, faragott támlájú székekre, holott az idősebbek eléggé elfáradtak a hosszú utazástól.

Mire leértünk, a hivatásos vőfély már igyekezett csoportokba rendezni a vendégeket, Kittyt és Andyt középre állította, a szüleit melléjük, majd következtek a közeli rokonok; a kissé szabálytalan félkör szélére szorultak a távolabbi rokonok, a jó ismerősök. Andy mamája koszorúslány-rózsaszín ruhában, tollbóbitás kalapjában érkezett, hóna alatt egy selyemkutyát, könyékig érő kesztyűs kezében egy csipkés zsebkendőt szorongatott. Mellette egy százkilencvenes, kisportolt, a mamánál vagy tíz évvel fiatalabb férfi vajszerű öltönyben, mélybordó ingben, karnyi vastagságú aranylánccal a nyakán, csuklóján, utóbb a tánc lendületében kiderült, a bokáján is: Andy nevelőapja. Pontosabban nem is nevelőapja, hiszen Andy már önálló keresettel rendelkező felnőtt volt, amikor a mama összeköltözött ezzel a jelenlegi – sokadik – élettársával, aki egy jólmenő építkezési vállalat vezérigazgatója. A mama mindig adott arra, hogy férje korai halála után csak tehetős férfiakkal szűrje össze a levelet, ügyelve, hogy házasságig ne fajuljon a kapcsolat, mert ha egy jobb party volt kilátásban, habozás nélkül halálosan összeveszett az aktuális partnerrel. Az aranylánccal vezérigazgató már vagy öt éve aktuális, nemigen sikerült menőbbet találni azokban a körökben, ahol a mama tollbóbitás vagy egyéb kalapjaiban megfordult.

A vőfély rákezdte rigmusait, de szerencsére jó érzékkel választotta meg a szöveg hosszúságát, nem kellett belefáradni. A menyasszonybúcsúztató csak egy kicsit volt csöpögős, szó szerint, mert Kitty anyukája hevesen felzokogott, úgyhogy inkább bánatánya benyomását keltette, semmint örömanyéét. Egy aggastyán hangosan meg is jegyezte: nem szeretnék anya lenni, és te? – fordult a mellette álló, ugyancsak élemedett korú rokonhoz. Ezt a vágyat és kérdést a későbbiekben a nagybácsi minden egyes vendégnek felvetette, korra és nemre való tekintet nélkül. Én egy kicsit zavarba is jöttem, de aztán szerencsére nem várt választ, a problémát pedig nem fejtette ki igazából. A vőlegénybúcsúztatót az örömanya hóna alatt szorongatott selyemkutyá végigcsaholta, hogy egy kukkot sem értettünk az egészből. Kitty szerint a kutyus a mama ünnepi parfümjét nem bírta elviselni, mert úgy érezte, átvették.

Volt még egy rövid tószót a pezsgő előtt, de jóformán csak kortynyi ital volt a poharakban. Aztán jött az esküvő a kastély kápolnájában. A fotós, Kitty magazinos kollégája szorgalmasan dolgozott, de gyakran akadályozták a megfelelő fókuszbéállításában a legalább olyan serény amatőr rokonok. Az esküvő nem tartott sokáig, Kitty másfél órás telefonbeszélgetésben győzte meg a papot a rövid szertartás előnyeiről. Egy külföldön is elismert hárfaművész adta a zenei aláfestést, akiről Kitty nemrég készített háromoldalas portrét. Amikor a házassági jegyzőkönyv aláírására került sor, az egyik túsarkam szerencsétlenül beleakadt a kőpadló alattomos részébe. Nem jöttem zavarba, kiléptem mindkét topánkából, még meg is könnyebbültem, így legalább nem kellett attól tartanom, hogy majd a lépcsőn

elvágodok. Harisnyás lábbal mentem az oltár elé. A szokatlan szemérmertlenséget kevesen vették észre, de azért a fotósnak erre is volt szeme, és persze több felvétellel is megörököltette cipőtlen lábam a szent térben. Kitty nehezen fogta vissza a kuncogást, kapott is a mamájától néhány rosszalló pillantást.

Esküvő után a teraszon lehetett gratulálni, egész virágkereskedésnyi csokor gyűlt össze, amit csinos pincérlányok rendezgettek kristályvázákba. Aztán felvontunk az emeleti tükörterembe, ahol hat- és nyolcszemélyes asztalok voltak pazarul megterítve. Engem, mint násznagyot, az ülésrend az ifjú pár asztalához irányított, Andy nevelőapja és Kristóf közé. Andy mamája egyfolytában locsogott, nem győzött betelni a terítéssel, a dekorációval, a gyümölcstálakkal, az ételek ízével, bár minden dicséret mellé talált valami fanyar megjegyzést is kár, hogy... kezdettel, és hol Andytól, hol az aranyláncos atlétától várt megerősítést. Kittyhez az estebéd alatt egyetlenegyszer sem szólt. Jó, hogy a jövőben ritkán fognak találkozni.

A háromfogásos vacsora után a vőfély a süteményes pulthoz terelte a vendégsereget, ám túl sok időt nem hagyott a töltekezésre, hanem felszólította a násznépet, hogy át lehet adni az ajándékokat. Jöttek is kigyózó sorokban a rokonok, ki hatalmas díszdobozokat vonszolt, ki színes táskákat cipelt, ki diszkrét borítékot csúsztatott a menyasszony vagy a vőlegény markába, újabb jókívánságokkal toldva meg a tárgyi adományokat. Mikor a vendégek elfogytak, a vőfély mindenkit a teraszra küldött, amiért többen lázadoztak, hogy minek ez a sok mászkálás ide-oda. Azért kellett kimenni, mert a menyasszony csak az udvaron vehette át nászajándékát, ami nem volt más, mint egy virágdíszsel felcícomázott sötétkék Volkswagen Phaeton, amit a násznép hatalmas ovációval fogadott. Ezután került sor – hasonló tapsvihár kíséretében – a vőlegény szüleinek nászajándékára, ami egy aranyozott szélű ánégyses borítékba rejtett lakásvásárlási szerződés volt, Csapiczky Andy nevére kiállítva. A taps ezúttal sem maradt el. Úgy láttam, a menyasszony is, a vőlegény is inkább meglepődött, semmint meghatódott. Aztán kénytelenek voltak beszállni az autóba, ami az uszály miatt nem is volt olyan egyszerű, és tettek egy próbautat, ami olyan hosszúra nyúlt, hogy a vendégek azt hitték, az ifjú pár talán máris nászútra utazott. Így kissé csalódottan visszaszállingóztak a tükörterembe. Nagyjából egy óra múlva azonban Kittyék megjöttek, feltűnően vidámak voltak, és akkor végre elkezdődött a tánc is. Nagyon szeretek táncolni, de hogy valóban élvezhessem, titokban kicseréltem a Kittytől kapott cipőcsodát az én kényelmesebb sarkú cipellőmre. Násznagyi rangomnak megfelelően minden fontosabb személy kötelességének tartotta, hogy táncba vigyen, így hát igazán nem panaszkodhatom, gyorsan és jól telt az este.

A késő esti vacsoránál kisebb riadalom támadt: eltűnt a Ford Landau-s nagypapa. Utoljára a teraszon látták pipázni, ezért a násznép apraja-nagyja szétszéledt a parkban, mert a nagymama biztosra vette, hogy eltévedt, hiszen szikra tájékozódási képessége sincs. Csakhogy már teljesen leszállt az éj, a sétányok pedig csak a kastély közelében voltak megvilágítva. A nagypapa után nyomozók egy idő után kénytelenek voltak hangosan szólongatni egymást, hogy bele ne vesszenek a sötétségbe, így csatakiáltásoktól lett visszhangos a park. Hosszas bolyongás után ugyan eredménytelenül, de szerencsésen visszatalált mindenki a teraszra, a séta pedig olyannyira jól tett mindenkinek, hogy intenzív evészelbe-ivászatba fogtak. Csak a nagymama üldögélt kétségbeesett szalmaözvegyként aszúrozott zsebkendőjét morzsolgatva egy biedermeier karosszékben.

Kitty nem bírta sokáig a látványt, úgyhogy maga próbált a nagypapa nyomára bukkanni. Egy helyes koszorúslány csatlakozott hozzá, aki segített az uszály cipelésében. Mi, többiek maradtunk a tükörteremben. Két tánc szünetében kisebb csoportosulás támadt az egyik asztalnál, majd egyre többen gyülekeztek oda, úgyhogy közelebb mentem. Bizonyos Kálmán bácsi sztorizott olyan szenvedélyesen, hogy nem lehetett otthagyni. Vidám családi történeteket mesélt, melyeknek általában a landaus nagypapa volt a főszereplője, akit Kálmán bácsi legtöbbször csak svihák-ként emlegetett. Az ügyes csattanóval végződő történeteken mindenki jót derült.

Anekdotagyűjteményébe bizonyára felvette a legfrissebb sztorit is, amivel majd a legközelebbi lagziban vagy családi összejövetelen szórakoztathatja közönségét. Éjfélután ugyanis előkerült a kis koszorúslány, és elmesélte, hogy Kittyvel bejárták a kastély minden zezzugát, a pincében kezdték, a földszinten folytatták, majd az első emeleti vendégszárnyon sétáltak az egymásba nyíló és furcsa mód nyitott szobákban, mágnum egy baldachinos ágyban rátaláltak a békésen hortyogó nagypapára. Valószínűleg felfedező útra indult, bizonyára ő is meglepődött azon, hogy a régi bútorokkal berendezett szobákat nem zárják, kíváncsian ment, mendegélt, aztán lehet, hogy eltévedt, de minden bizonnyal elpilledt a hosszas járkálásban, ezért nem tudta megállni, hogy ki ne próbáljon egy díszes grófi ágyat, amilyenben még sosem aludt. Kittyéknek nem volt szívük felébreszteni őt, ezért tovább nézelődtek. Három szobával arrébb Kitty meglátott egy különleges faragású szekrényt, a nagypapa példáján felbuzdulva és múzeumi viselkedési szokásait feladva közelebb lépett, és amint megsimogatta az egyik bonyolult virágdíszet, a szekrényajtó oldalra tolódott, át lehetett rajta jutni egy másik helyiségbe, amelyben nem volt más, mint egy úszómedence.

A kis koszorúslány hatévesforma volt, a vendégek nem nagyon hittek neki, de ő váltig állította, hogy aki nem hiszi, járjon utána, így hát sokan felkerekedtek, hogy meggyőződjenek a furcsa hír hitelességéről. A kis koszorúslány korát meghazudtoló határozottsággal közlekedett, a legrövidebb úton odatalált a titkos szekrényajtóhoz, és átvezette a túloldalra a kíváncsiskodókat, élükön Kálmán bácsival, aki mindenhol első szemtanú akart lenni, hogy minél megbízhatóbb tényeket és izgalmas eseményeket építhessen anekdotáiba.

A látvány lenyűgöző volt: szecessziós mintázatú falak és járólap, a különleges kék medencében pedig ott úszkált Kitty! Vidáman buborékolat és integetett, hogy tartsunk vele. Amilyen lehetetlennek tűnt az ötlet, olyan gyorsan megvalósult, a medence jobb oldalán ugyanis volt egy tucat faragott spanyolfal, mögöttük pedig múlt század eleji különböző méretű női és férfi úszódresszek függtek vállfákon. Úgyhogy a vízimádó és vállalkozó kedvű vendégek, és volt belőlük bőven, hamarosan – nagy kacagások közepette – bizarr fürdőruhára vetköztek, majd felvonultak a medence szélén, és egyenként beleereszkedtek az elképesztő színű vízbe. A karneváli pillanatokat Kálmán bácsi és a fotós aprólékosan rögzítette. Nekem is jutott egy lila virágmintás úszódressz, kicsi fodrokkal, Kristóf szerint, aki kötelességének tartotta, hogy násznagy kollégájától ne tágítson, izgalmasabb, mint a mostani fürdőruhadívat. Víziszonya miatt a medencébe nem követett, csak sétálgatott föl-alá, és ritmusra ingatta a testrészeit, ugyanis kellemes, halk zene is szólt. A fürdőzés nem tartott túl sokáig, az emberek hamarosan észbekaptak, hogy nem wellness-hétvégét abszolválnak éppen, hanem lakodalomban vannak, ezért sorra eltűntek a zuhanyozóban,

majd visszarángatták alkalmi ruhájukat. A sminkesek ugyan leáztak, a frizurák azonban a kiváló minőségű lakkoknak köszönhetően teljesen jó állapotban maradtak.

Segítettem Kittynek felcipelni a lakosztályba az uszályost, mert úgy döntött, ideje átöltöznie az újasszonyruhába. Ettől persze újabb anyai botránkozáshullámot lehetett várni, hiszen megint a szokások meggyalázása forgott fenn színben és időrendben is, meg hát a fürdést is meg kellett valahogy magyarázni. A hiszti azonban kivételesen elmaradt, valószínűleg apai közbenjárásra. A fürdőzők pedig felfrissülve vetették bele magukat a mulatásba, és a menyasszonytánc alkalmával mélyebbre nyúltak a pénztárcájukba.

A menyasszonytánc után az ifjú pár visszavonult a lakosztályba. Épp a folyosón szellőzködtem, és amint elsuhantak mellettem, hallottam Kittyt, kuncogva odasúgta Andynek: nem szeretnék anya lenni.

Más említésre méltó dolog az éjszaka folyamán már nem történt.

Négy óra tájban Kitty a legközelebbi rokonoknak megmutatta a hálószobákat, a többiek meg szállingózni kezdtek hazafelé. Andy is indult Kristóffal, reggel bizonyára sürgős intéznivalója volt. Kitty egy darabig nem volt a láthatáron.

Mire kiürült a tükörterem, Kitty is előkerült. Lehordozkodtunk a kocsiba, aztán indultunk. Kitty egy cseppet sem látszott fáradtnak. Köd volt, lassan haladtunk, aminek nagyon örültem, de azért igyekeztem szóval tartani, nehogy elbóbiskoljon a volán mögött. Reflektáltam az eseményekre, mert úgy gondoltam, jólesik Kittynek, ha megdicsérem a helyszínt, a szervezést, a rokonszenves vőlegényt. Szóvá tettem, hogy igazán maradhattak volna másnapig, és miért külön utaznak haza. Kiderült, hogy vasárnap délben Andy féléves ghánai megbízatásra repül, olyan előnyös kereseti feltételek között, amit nem utasíthatott vissza. A nászút tehát egyelőre elmarad. Majd a várható bevételből szerveznek egy nagyszabásút – igyekeztem vigasztalni az ifjú asszonyt, bár egyáltalán nem látszott boldogtalanának. Tovább próbálkoztam a szülőkkel: micsoda gavallérok a nászajándékozásban. Kitty olyat kacagott, mintha jó viccet meséltem volna. Aztán elmondta, hogy apukája a Tilbury használtautó-kereskedésnek nem tulajdonosa, mint ahogy azt a nászéknak adagolta, hanem csak eladója, illetve időnként éjjeliőre. A használt Phaeton részleteit már vagy két éve fizeti, és eredeti szándéka valóban az volt, hogy a lányának adja, de hajnalban félrevonta, és nagy körülményesen előadta, hogy nem bánná, ha Kitty átmenetileg, vagy ha nem gond, akár végleg lemondana róla, mert ő olyannyira beleszeretett abba a kocsiba, hogy belebetegedne, ha meg kéne válnia tőle. Kittynek amúgy is van szolgálati Audija, úgyhogy talán nem fog megharagudni ezért a kérésért. És mielőtt még Andy nevelőapjának gavallérságára tereltem volna a szót, azt is leleplezte: csak egy álszerződést kaptak, pontosabban egy elég komoly feltételhez szabott szerződést. A lakás ugyanis Andy anyukájának szomszédságában épül majd fel, és természetesen abban az esetben kapja meg Andy, ha odaköltözik. Ami kisebbfajta zsarolásként is elkönnyvelhető, ismerve Andy változatos életmódját. Az pedig szintén kizárt, hogy Kitty ott éljen egyhangú vidéki életet tollbóbitás, selyemkutyás anyósa mellett.

Az igazi gavallér én voltam – jelentette ki Kitty. Ugyanis ő állta a teljes számlát. Az összeget nem árulta el, csak annyit mondott, hogy a fürdőzésért extra szolgáltatásként felárat kértek, mely jóval megtoldotta az egyébként sem csekély kiadást. Aztán beletaposott a gázba, mivel fölszállt a köd.

Természetesen rekordidő alatt hazaértünk.